

Marlies Verhelst

Geraakt

Het bankje

Langzaam fietst Aron naar de waterplas.

Hij heeft zin in zijn date met Maira. Het is hun eerste afspraakje. Hij zet zijn fiets tegen de prullenbak naast een van de bankjes.

Hij pakt zijn telefoon. Kwart voor vier. Hij is een kwartier te vroeg. Op het eerste bankje ploft hij neer.

Weer kijkt Aron op zijn telefoon. Nog dertien minuten. Hij checkt zijn mail. Niets. Ook geen berichtjes. Onzeker haalt hij zijn hand door zijn haar.

Het bankje is groot genoeg voor twee. Hij hoopt dat Maira dicht naast hem komt zitten.

Dat ze haar been tegen zijn been legt.

En dat hij zijn hand op haar been durft te leggen.

Nee, dat hij zijn arm om haar schouder slaat.

Durft te slaan. Dat hij ...

Hij weet niet hoe het verder zal gaan.

Hij heeft vaak gedacht aan dit eerste afspraakje. Maar in zijn gedachten komt hij nooit verder dan die arm om haar schouder.

In de verte klinkt lawaai van een scooter.
Is dat Maira al? Gespannen kijkt Aron op.
Maar hij telt twee, drie, vier scooters. Nee, hè?
Denkt hij op een rustig plekje af te spreken,
gebeurt dit. Er komen vier jongens aanscheuren.

Aron pakt zijn telefoon weer en checkt zijn berichten. Hij kijkt niet naar de scooters. Hij hoopt dat ze dan doorrijden. Had hij toch beter ergens anders kunnen afspreken? Het lawaai klinkt nu heel dichtbij. Hij kijkt op en schrikt. De vier scooters staan om hem heen. De zijkant van een van de scooters raakt zijn been. De jongen op de scooter draagt een zwarte hoodie en een zwarte joggingbroek. Ook zijn schoenen zijn zwart. Om zijn polsen heeft hij leren bandjes met studs. Hij kijkt Aron kwaad aan.

‘Wegwezen!’, roept de jongen.

Aron blijft zitten en zegt niets.

‘Oprotten!’, roept de jongen met rauwe stem.

‘Nu!’ Hij buigt zich naar voren.

Aron leunt een beetje naar achteren, maar blijft zitten. Oprotten, wegwezen?, denkt hij.

Waarom zou hij? Dan loopt hij Maira mis.

De jongen schreeuwt nu nog harder. ‘Dit is onze bank. Oprotten dus!’

‘Waarom?’, vraagt Aron. ‘Er zijn nog genoeg lege bankjes.’

Het moest stoer klinken. Toch trilt zijn stem.

Hij heeft meteen spijt van zijn woorden.

Hij heeft iets stoms gezegd. Iets ongelofelijk

stoms. Hij wil opstaan, maar de scooter staat

nog steeds tegen hem aan. Aron kijkt naar

links. En naar rechts. Hij wil weggaan. Nee, hij

móét weggaan. Maar het kan niet. De andere

jongens hebben hun scooter tot vlak naast

Arons bankje gezet. Aron is ingebouwd.

De jongen met de hoodie kijkt Aron kort aan.

‘Hoorden jullie dat?’, roept hij dan woest naar

de anderen. ‘Hoorden jullie dat?’

De jongen zet zijn scooter op de standaard en

stapt af. Met grote passen loopt hij om zijn

scooter heen. Vlak voor Aron stopt hij. Hij zegt

niets. Hij wenkt de anderen. Zwigend gaan ze

naast hun vriend staan. Het is nog steeds stil.

Eng stil. Aron durft nauwelijks adem te halen.

Hij is bang. Doodsbang.

In elkaar geslagen

Aron durft de jongens niet aan te kijken. Zijn ogen schieten naar opzij. Hij moet hier weg en snel ook. Maar wat kan hij doen? Om hulp roepen? Hij ziet niemand, ook niet bij de waterkant. Daar zit alleen een reiger. Kan Aron ontsnappen aan deze vier jongens? Hij weet niet wat zij met hem van plan zijn. Het belooft in ieder geval niet veel goeds.

Hij staat op en zet een stap opzij. Maar direct pakt de jongen hem beet.

‘Wat dacht je?’, roept hij met die rauwe stem. ‘Dat je weg kon lopen? Dacht ’t niet.’

Voor Aron iets kan zeggen, krijgt hij een stomp in zijn maag. Hij krimpt in elkaar. Hij hapt naar adem en probeert snel weer rechtop te staan. Direct krijgt hij een trap tegen zijn been. Hij smakt tegen het bankje en valt met zijn hoofd hard op de grond. Hij trekt zijn knieën naar zich toe. Zijn armen slaat hij om zijn hoofd. Hij probeert zich te beschermen tegen de jongen.

Zijn hoofd bonkt, zijn maag doet zeer.
Hij kreunt en huilt. Hij is helemaal alleen met
de vier jongens. Er is niemand die helpt en die
stomme reiger kan geen hulp halen.

De jongen die hem schopte, buigt zich over
hem heen. Hij stinkt uit zijn mond. Aron
draait zijn hoofd opzij. Hij wil de jongen niet
ruiken. En hij wil hem niet aankijken. Hij wil
zijn angst niet laten zien.

‘Klaar?’, roept een van de andere jongens.

‘Klaar?’, antwoordt de jongen. ‘Denken jullie
echt dat ik klaar ben?’

Aron draait zich nog meer van de jongen af.
Elke beweging doet pijn. Maar hij heeft geen
keus. Hij moet weggrollen, wegdraaien, weg ...
Dan krijgt hij zo’n harde trap tegen zijn been
dat hij het uitschreeuwt van de pijn. Ruw pakt
de jongen zijn hoofd beet en bijna meteen
voelt Aron een klap tegen zijn kaak.

‘Of ik klaar ben?’, klinkt de rauwe stem
opnieuw. ‘Nog niet.’ Nu krijgt Aron een trap in
zijn gezicht. En nog een. En nog een. ‘Zo, een,
twee, klaar.’

En dan is het stil. Net zo stil als daarnet.

Maar opeens hoort Aron in de verte geluiden. Scootergeluiden. Komen er nog meer jongens? Of is er juist hulp onderweg? Hij voelt een hand in zijn jaszak. Of verbeeldt hij zich dat maar? Hij doet zijn mond open. Hij wil roepen om hulp. Zijn stem blokkeert. Er loopt vocht in zijn ogen, in zijn neus, in zijn mond. Hij grijpt naar zijn hoofd. Alles bonkt. Alles doet zeer. Hij ...

‘Er komt iemand aan!’, hoort hij. ‘We moeten hier weg. Laat die telefoon toch zitten. Snel.’

Maira

Aron probeert zich om te draaien. Het lukt niet. Zelfs niet als hij op één schouder leunt. Alles doet pijn. Hij voelt aan zijn gezicht. Zijn wangen plakken. Hij kijkt naar zijn handen, ze zijn rood. Hij zit onder het bloed. Hij schrikt zich rot. Voorzichtig probeert hij op te staan. Het lukt niet.

‘Gelukkig, je bent er weer.’

Het is Maira! Maira is hier. Maar waarom ligt hij op de grond? En waarom bloedt hij zo?

‘Waarom ...?’

Au! Een pijnscheut schiet door zijn lichaam. Zijn kaak. Zijn kaak doet ongeloofelijk zeer. Misschien moet hij maar niet praten.

‘Rustig, blijf liggen’, zegt Maria. ‘Ik heb de ambulance en de politie gebeld.’

‘Wat ...?’ Maar Arons ogen vallen weer dicht.

Hij schrikt van mannenstemmen. Voorzichtig draait hij zich op zijn zij. Maar het lukt niet. Het doet ontzettend zeer. Stemmen. Dichtbij. Jongens? Mannen? Nu heel dichtbij ...

‘Niet bang zijn, Aron.’ Dat is de stem van Maira. ‘Dat hoeft niet. De politie is er. Deze mannen komen je helpen. En de ambulance komt snel.’

Aron voelt een hand op zijn arm. En hij hoort Maira’s stem. Ze zegt steeds hetzelfde. Dat hij niet bang hoeft te zijn. Dat alles goed komt. Aron doet zijn ogen open en ziet haar gezicht. Hij wil wat zeggen. Maar zijn hoofd bonkt. Als hij wil praten, voelt hij enorme pijn. Zijn kaak. Er is iets met zijn kaak ... Hij laat zich terugzakken op de grond. Hij sluit zijn ogen. Even maar ... heel even. Van steeds verder weg hoort hij stemmen. Die van Maira. Die van onbekende mannen.